

LITERATI

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

Eu sunt
REBEL

ROSS MONTGOMERY

Traducere din limba engleză de Letiția Ștefan

EDITORI:

Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:

Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:

Virginia Lupulescu

REDACTARE:

Luciana Crăciun

ILUSTRAȚIE COPERTĂ:

Keith Robinson

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Mihaela Gavriloiu

CORECTURĂ:

Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MONTGOMERY, ROSS

Eu sunt Rebel / Ross Montgomery ; trad. din lb. engleză de Letiția Ștefan. –
București: Pandora M, 2025

ISBN 978-606-978-827-1

I. Ștefan, Letiția (trad.)

821.III

Titlul original: *I AM REBEL*

Autor: Ross Montgomery

Copyright © 2024 Ross Montgomery

Copyright © Pandora Publishing, 2025,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
W: www.pandoram.ro

Pandora M face parte din grupul editorial TREI

ISBN: 978-606-978-827-1

Devii responsabil pentru totdeauna
pentru ce ai împlânzit.

Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinț*

Ultima zi perfectă

Acasă

Ziua începe exact așa cum trebuie. Este vară, iar lumina zorilor se strecoară printre perdele. Patul nostru este încă destul de călduros după o noapte de somn. Aud un cocoș cântând în curte. Simt un miros de șuncă la parter și aud zgomotul tigăilor pe aragaz, iar mama și tatăl lui Tom vorbesc între ei pe un ton moale și somnoros.

Știu, din momentul în care mă trezesc, că ziua de azi va fi perfectă. Tom încă sforăie lângă mine. Mă ridic, mă scutur de ultimele rămășițe de somn și îl adulmec. Întotdeauna miroase cel mai mult a el însuși dimineața: morocănos, cald și buimac de somn, cu totul el, Tom.

Aceasta este prima mea sarcină: să-l trezesc pe Tom. O fac lingându-l pe față. Îmi place să-l ling pe față. Este cel mai grozav moment al zilei.

— Of! se vaită Tom. Aoleu, Rebel!

Acesta sunt eu. Eu sunt Rebel. Este numele pe care mi l-a pus Tom. Își șterge balele de pe față și mă strânge în brațe. Ador când face asta.

— Câine bătrân și prostuț! mormăie el.

Ar trebui poate să vă dezvălui că sunt câine. Dar *nu* sunt un câine bătrân. Am doar cinci ani. Și nu sunt nici prostuț. Sunt un câine bun. Știi asta pentru că Tom îmi spune tot timpul că sunt bun, iar Tom știe totul.

Oricum, nu putem rămâne în pat. Avem atâtea de făcut! De obicei îl aștept pe Tom înainte de a mă duce undeva, dar mirosul de șuncă arată că s-ar putea să rămână ceva și pentru mine și trebuie neapărat să aflu dacă așa stau lucrurile. Sar din pat, cobor scările și mă avânt pe gresie.

Uite-l pe Tata cum stă la masă, deja pregătit să iasă la muncă la fermă. Îi adulmec rapid în timp ce trec în fugă pe lângă el, hainele fiindu-i îmbibate de un miros de lână, lapte acru și noroi. Îmi place mirosul ăsta. Mama muncește din greu pe lângă aragaz, ștergându-și mâinile pe șorț și tot mutând un ceainic mare din cupru. Miroase a ceai și săpun și cartofi și terci și carne de oaie și sos, toate laolaltă. Mirosul ăsta îmi place și mai mult.

— Ah, Rebel! tresare Mama, alungându-mă. Ia asta și lasă-mă în pace, bine?

Ia ceva din tigaie și-l aruncă pe jos. Coaja rămasă de la șuncă! *Da, da, da, da, da!* O smulg de pe gresie, afumată și suculentă, plină de grăsime și suficient de fierbinte încât să ardă limba.

— Am avut dreptate! Știam că ziua de azi va fi perfectă.

Tom coboară scările frecându-și ochii de somn. Ne așezăm în zăpușeala veselă a bucătăriei și mâncăm în tăcere, ca să ne putem apoi începe cu adevărat ziua. Nu am voie să cerșesc la masă, dar dacă mă ascund sub scaunul lui Tom, el mă hrănește în secret cu resturi din mâncarea lui fără ca Mama și Tata să observe. Este cel mai plăcut moment al zilei.

— Îți mulțumesc că faci asta, îi spun eu. Te iubesc!

Tom nu mă înțelege când vorbesc. El crede că doar latru sau mârâi. Dar cred că știe ce vreau să spun. E ca atunci când eu îmi dau seama că mă iubește dacă mă scarpină pe cap, mă mângâie pe o parte și pe cealaltă sau îmi zâmbește. Întotdeauna a fost așa. Nu am avut niciodată nevoie de cuvinte. Cocoșul cântă din nou, iar Tata se ridică în picioare.

— Așa! Haide, băiete! Să nu lăsăm cea mai bună parte a zilei să treacă pe lângă noi.

Tata spune asta în fiecare dimineață.

— Bine, bine! suspină Tom.

Și el spune *asta* în fiecare dimineață. Își îndeasă în gură restul micului-dejun și ieșim afară împreună. Și iată totul în acest moment măreț și frumos: răsăritul soarelui peste câmpuri, primele mirosuri ale fermei, primele adieri ale vântului dincolo de munți — întreaga zi chiar în fața noastră.

E greșit ce am spus mai înainte. *Asta* e cea mai frumoasă parte a zilei: cea în care văd ferma pentru prima dată și îmi amintesc cât de norocos sunt să fiu aici.

Iubesc ferma. Am trăit aici toată viața, încă de când Tom m-a găsit pe când eram doar un cățeluș și m-a adus acasă să locuiesc cu el. Nu am plecat de aici niciodată, nici măcar o dată. Nici măcar nu am ieșit vreodată pe poartă.

Fiecare zi la fermă este la fel ca precedenta. Mai întâi mergem la Bottom Field să vedem ce fac oile. Tom, Mama și Tata cresc oi. Tom spune că, pe aici, toată lumea crește oi. Oamenii fac haine din lână și vând laptele și brânza oilor pentru a se întreține. A devenit din ce în ce mai greu să faci asta în ultimii ani, din cauza tuturor taxelor pe care Regele continuă să le impună. Tom și Tata se ocupă de muls în timp ce eu mă învârt pe aici și văd ce face toată lumea.

— Bună dimineața, Agnes! Cum îți e copita, Beth? Arăți bine, Kitty!

— Ne e foame, răspund oile. Foame, foame, foame!

Aici se încheie conversația. Oile nu au prea multe de spus, dar eu sunt bucuros să stau de vorbă oricum. Nu costă nimic să fi politicos.

Știu că nu prea semăn cu un câine ciobănesc. Sunt mic, am picioare butucănoase și nu pot alerga prea repede, iar lătratul meu nu este prea înfricoșător. Tata spune mereu că și-ar fi dorit ca Tom să-și fi găsit un câine de fermă *adevărat*, nu un vagabond neîngrijit ca mine, dar știu că nu vorbește serios pentru că, atunci când nu se uită nimeni, mă scarpină după urechi și-mi șoptește că sunt cel mai bun câine din întreaga lume.

Bottom Field este locul unde o găsesc de obicei pe Priscilla moțând sub un copac. Priscilla este pisica de la fermă. Nu are voie să intre în casă — dacă intră, Mama o alungă cu un vâtrai, așa că a trăit afară toată viața ei. Miroase a praf și a flori uscate.

— Neața, Priscilla! spun eu vesel.

— Pleacă! mormăie ea.

Priscilla este întotdeauna așa.

— Frumoasă zi! spun eu.

Ea deschide un ochi galben și mă privește nemulțumită.

— Ce e așa frumos?

Trebuie să mă gândesc puțin înainte să-i răspund.

— Totul?

— Rebel! Haide! strigă Tom în urma mea.

Tom are nevoie de mine! Sunt un câine bun, așa că răspund întotdeauna când mă cheamă. Încep să fug, iar Priscilla rânjește cu înțeles.

— Da, du-te, câine de fermă! Stăpânul tău te așteaptă.

Mă opresc. Urăsc când spune asta.

— Tom nu e *stăpânul* meu.

— Serios? Atunci de ce faci tot ce spune el?

Priscilla oftează și se întinde leneșă.

— Bietul Rebel! Nu se întâmplă prea multe la etaj, nu-i așa?

Aha! Priscilla este atât de prostuță uneori. Nu sunt scări pe câmp! Mă avânt după Tom, râzând tot drumul.

După ce se termină mulsul și tunsul, Mama ne aduce prânzul. De fapt este doar pentru Tata și Tom, câinii nu iau prânzul. Știu asta, pentru că îmi tot spun să nu mai cerșesc și să-i las în pace. Prânzul constă întotdeauna în bucăți de plăcintă rece, mere proaspete și brânză maturată de oaie. Miroase atât de bine! Tom va aștepta până când Tata nu va fi atent și apoi îmi va arunca câte ceva. Mereu se gândește la mine. Este atât de isteț! Îl iubesc atât de mult!

După prânz mutăm oile din Bottom Field pe Top Field, pentru că acolo este cea mai bună iarbă. Treaba lui Tom este să stea cu ele până la apusul soarelui pentru a se asigura că nu scapă, că nu sunt furate de hoți sau mâncate de lupi. Eu rămân cu el chiar dacă mi-e frică de lupi, pentru că asta e treaba mea. Oriunde merge Tom, merg și eu. Eu sunt câinele lui și el e prietenul meu. Aș muri pentru el dacă aș fi nevoit.

Tata se întoarce curând la fermă și asta e tot. Acum suntem doar eu, Tom și oile timp de *câteva ore*. Putem să facem ce vrem! Mai întâi obișnuiesc să găsesc un băț și să i-l aduc ca să îl arunce. Tom oftează.

— Rebel, de ce trebuie să alegi întotdeauna cel mai mare băț pe care îl găsești?

— Uush hhrruu ihh, mormăi eu prin gura căscată de băț.

— Ia unul mai mic!

Fac cum spune el, pentru că sunt un câine bun. Tom ridică bățul.

— Vrei să-l arunc?

— Da, te rog! spun eu nerăbdător.

— Bățul ăsta? Serious? întrebă el rânjind și fluturându-l.

Coada mi se mișcă furios. Îmi place când face așa.

— Da, aruncă-l acum, te rog!

— Ești sigur?

Ce-mi place!

— Da!

— Bine, bine, nu mai lătra!

Tom aruncă bățul, iar eu îl aduc înapoi și facem asta din nou și din nou. Uneori Tom mă fugărește, iar alteori îl fugăresc eu. Uneori alerg singur și latru pentru că sunt fericit și mă simt atât de bine când alerg, dar mai ales pentru că îl fac pe Tom să râdă, iar râsul lui este cel mai frumos lucru pe care l-aș putea auzi în întreaga lume. După aceea mă întind pe spate pentru ca Tom să mă poată scărpinga pe burtă. Îmi place când o face.

— Burtică mică! spune el cu afecțiune.

Este numele pe care mi l-a dat. Seamănă puțin cu Rebel, dar se referă și la burtica mea. Tom l-a inventat. Este atât de isteț!

Eu și Tom, doar noi doi. *Asta* e cea mai bună parte a zilei! Și vorbesc serios de data asta.

După aceea ne liniștim până seara. Deja soarele apune peste munți, colorând cerul în roșu și purpuriu. Din Top Field poți vedea întreaga lume: toate celelalte case și ferme întinzându-se până la munți.

Tom scoate din rucsac un carnet de schițe și un cărbune și începe să deseneze. Îi place să deseneze — caietul

și cărbunile merg cu el peste tot. Mă sprijin de pieptul lui și mă desfăț cu căldura trupului lui, iar el face un nou desen.

— Vezi, Rebel? Suntem noi doi urcând pe acel munte.

Tom întotdeauna ne desenează pe mine și pe el împreună. Așa și trebuie. Vorbește și desenează, cuvintele îi vin la fel de ușor precum liniile pe hârtie. Este nemaipomenit de fericit când desenează, chiar mai mult el însuși decât atunci când doarme.

— Se spune că pe partea cealaltă a muntelui există o cascadă chiar mai mare decât cea din Brennock. Se spune că de o parte și de alta cresc flori de câmp care se întind până la mare ca un covor. Margarete până în depărtare! Cred că poți să-ți imaginezi, Rebel!

Nu-mi *pot* imagina. Nu am văzut niciodată o cascadă, nici marea. Nu am părăsit niciodată ferma. Nici măcar nu știu ce este un covor.

Nici Tom nu a văzut niciodată marea: nu a mers niciodată dincolo de piața din Connick. Întotdeauna vorbește despre locurile pe care le va vizita într-o zi, dar nu cred că vorbește serios. De ce ar pleca dacă tot ce avem nevoie este chiar aici?

Tom se oprește din desenat. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că a văzut ceva.

Printre copacii din depărtare se poate vedea o mică porțiune din drumul spre Connick. Sunt doi bărbați care merg pe el. Amândoi poartă jachete aurii și au cizme și centuri negre strălucitoare. Amândoi poartă muschete.

Sunt gărzile Regelui. Le vezi adesea patrulând pe drumuri în grupuri de câte două sau trei. Tom mi-a spus odată că verifică dacă toată lumea care călătorește are permis. Mi-a spus că, dacă nu plătești Regelui taxele la timp, gărzile îți confiscă permisul, ceea ce înseamnă că nu poți accesa drumurile și nu poți vinde la piață, deci nu faci bani și prin urmare nu ai șuncă la micul-dejun.

Gărzile nu fac doar asta. Se asigură că nimeni nu își părăsește casa noaptea. Și se asigură că nimeni nu spune nimic rău despre Rege. Dacă află că l-ai vorbit de rău, te iau și nu te mai întorci. I-am auzit pe Mama și pe Tata vorbind despre asta cu voce joasă când Tom nu era în cameră.

Mama și Tata spun că înainte nu era așa. Înainte de Rege, oamenii puteau spune orice doreau. Dar apoi el a preluat conducerea și a decis că voia să aibă totul. Au existat oameni care au încercat să riposteze, numiți Roșii, dar nu au putut face față gărzilor și armelor lor și toți au fost luați. Așa că acum nimeni nu mai ripostează,

iar gărzile patrulează pe drumuri și cam așa stau lucrurile.

Aud un *pocnet* fragil lângă mine, ca un os mic care se rupe. Tom a apăsat cărbunele atât de tare, încât s-a făcut pulbere și a împrăștiat praf negru pe întregul său tablou frumos.

— Ah, la naiba! mormăie el supărat.

— Tom! La cină!

O aud pe Mama înaintea lui Tom, pentru că urechile mele sunt mai bune decât ale lui. Alerg și latru pentru că e foarte, foarte important.

— Gata, gata! murmură el. Calmează-te, Rebel!

Nu pot fi calm. *Nu voi fi* calm. Munca noastră s-a terminat. Acum cea mai bună parte a zilei, partea *cu adevărat* bună, poate începe.

Tom adună turma și o duce înapoi la Bottom Field. Eu înaintez cu nasul ridicat până găsesc mirosul pe care îl caut. Și iată-l ieșind din horn ca o panglică aurie și răsucindu-se pe câmp spre mine.

Tocană! Tocană de miel groasă, lucioasă, bogată, care fierbe pe sobă cu o pojghiță pe deasupra. Tocană de miel cu morcovi și sos, pusă cu polonicul în boluri zdravene de piatră. Tocană de miel înseamnă oase de miel. Oasele de miel înseamnă măduvă. Iar măduva

înseamnă o cină uimitor de delicioasă pentru câinii buni ca Rebel.

Am avut dreptate de la bun început. Ziua aceasta este absolut perfectă.

Când Tom mă ajunge în sfârșit din urmă, eu deja zgârii ușa fermei și scâncesc. El o deschide și mă strecor înăuntru. Bucătăria este aurie și abundă în miros de miel. Alerg la castronul meu și uite-l! Un os cules direct din oală, din care se ridică rotocoale de aburi și strălucitor de pete de grăsime. Sunt atât de fericit, încât mă învârt în cerc și ling fiecare centimetru de os. Tocană, tocană, tocană, tocană, *tocană!*

— Iar tocană, nu-i așa? spune Tom cu un oftat și se prăbușește pe scaun.

— Taci! îl dojenește Mama, lovindu-l ușor cu o lingură. Ești norocos că avem ceva. Sunt destui pe aici care nu au.

— Știu, murmură Tom încet.

— Gărzile au fost pe drumuri în seara asta, spune Tata, mâncând vesel.

Mama ridică din umeri.

— Sunt mereu pe drumuri.

— Dar niciodată *atât* de des. Nu atât de multe. Nu pe aici, atât de departe de Marele Castel.

Tata își curăță bolul cu lingura.